

Arrest

nr. 100 605 van 9 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 november 2012 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BARBIEUX loco advocaat B. SOENEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart dat u de Russische nationaliteit bezit, moslima van Tsjetsjeense origine bent en afkomstig bent van Khasavyurt in de Republiek Dagestan. Op 3 juli 2010 bent u traditioneel getrouwd met Z. Z. M., maar in mei 2011 zijn jullie uit elkaar gegaan.

U verklaart dat u op 1 juni 2012 op de automarkt van Khasavyurt werkte. Toen u uw materiaal aan het opruimen was, vroeg R., de handelaar van de container naast u, of hij enkele dozen bij u mocht stockeren omdat hij zelf geen plaats meer had. U ging hiermee akkoord.

De volgende dag, op 2 juni 2012, viel de politie samen met gemaskerde mannen binnen op de markt en doorzochten ze uw container. De dozen van uw buurman werden gevonden en blijkbaar zaten er wapens in. U werd door de politie opgepakt. U werd meegenomen naar de politieafdeling, werd er ondervraagd over R. en u werd beschuldigd van medewerking met hem. U werd er geslagen en men dwong u om documenten te ondertekenen. Uw oom, I., slaagde erin om u de volgende dag vrij te kopen en na 24 uren te hebben vastgezet, werd u vrijgelaten. Ondertussen had bij u thuis een huiszoeking plaatsgevonden en was uw binnenlands Russisch paspoort in beslag genomen. Door de stress van de situatie had uw vader op de avond van uw arrestatie een hartaanval gekregen en is hij overleden.

Op 12 juli 2012 ontving u via de post een convocatie waarop stond dat u zich op 17 juli 2012 moest melden bij de politie. U ging daar niet op in en er werd besloten dat u het land zou moeten verlaten.

Op 15 juli 2012 bent u met uw oom naar Rostov gereden, waar een vrachtwagen op u wachtte om u naar België te vervoeren.

Op 19 juli 2012 bent u hier aangekomen en u hebt dezelfde dag asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten. Ook is de politie diezelfde dag bij uw moeder langsgekomen om te vragen waar u was.

Uw zus M. A. (O.V. 5.557.142) werd op 9 augustus 2005 in België erkend als vluchteling.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: uw rijbewijs, uw certificaat van een opleiding tot visagiste, een attest van handelaar op de markt, een attest van handelaar op de markt van uw vader, een kopie van een aantal pagina's van het binnenlands Russisch paspoort van uw moeder, een convocatie en de overlijdensakte van uw vader."

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten nadat u problemen kreeg met de autoriteiten.

U werkte op de markt en de man die naast u zijn marktkraam had, had u gevraagd of hij dozen bij u mocht laten staan. U stond dit toe, maar later bleken er wapens in deze dozen te zitten, waardoor u in de problemen raakte.

Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u uw relaas en uw vrees voor vervolging niet geloofwaardig kon maken.

Meerdere punten dienen in dit kader te worden aangestipt.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat u onaannemelijk vage en inconsistente verklaringen aflegde met betrekking tot een aantal belangrijke elementen van uw asielrelaas.

Zo verklaarde u dat u op 2 juni 2012 door de politie op de automarkt van Khasavyurt gearresteerd werd omdat de dozen die uw buurman de dag voordien in uw container gestockeerd had, wapens bevatten. U werd gedurende 24u vastgehouden, waarna uw oom u kon vrijkopen (CGVS, p. 14).

U wist echter niet voor hoeveel geld uw oom u had vrijgekocht (CGVS, p. 16).

Voor uw vrijlating diende niet enkel betaald te worden, maar u moest ook bepaalde documenten ondertekenen (CGVS, p. 14).

In eerste instantie verklaarde u dat u geen idee had welke documenten u eigenlijk ondertekend had en u van dergelijke zaken niets begrijpt.

Even later zei u echter plots dat de documenten die u ondertekend had eigenlijk een bekentenis waren dat de wapens die in uw container gevonden waren aan u toebehoorden (CGVS, p. 19).

Daarna verklaarde u weer dat men u niet gezegd had wat er in die documenten stond en men ze u ook niet laten lezen had, maar uw oom u verteld had dat u documenten ondertekend had waarmee u zich medewerker verklaarde (CGVS, p. 21).

Toen u op deze inconsistenties in uw verklaringen gewezen werd, stelde u dat u door middel van geweld gedwongen werd documenten te ondertekenen, maar men u op dat moment niet vertelde wat er in deze documenten stond en u ook de kans niet kreeg de inhoud ervan te lezen (CGVS, p. 21), wat geen afdoende explicatie is voor de vastgestelde inconsistenties.

Toen u vervolgens verduidelijkt werd op welk punt uw verklaringen inconsistent waren, moest u toegeven dat u tot op vandaag nog steeds niet wist wat de precieze inhoud was van de documenten die u voor uw vrijlating ondertekend had (CGVS, p. 22), wat onvoldoende is om voornoemde inconsistenties op te heffen.

Dezelfde dag van uw arrestatie, werd er bij u thuis ook een huiszoeking uitgevoerd, waarbij uw binnenlands paspoort in beslag genomen werd (CGVS, p. 18). U kon echter niet zeggen of er een pv van deze huiszoeking werd opgemaakt (CGVS, p. 19).

Verder vertelde u nog dat u een maand na uw vrijlating een oproepingsbrief gekregen had (CGVS, p. 20), die u ook te ondersteuning van uw asielrelaas voorlegde. Opmerkelijk genoeg wist u niet bij wie u zich precies diende aan te melden, hoewel dit uitdrukkelijk op de convocatie vermeld staat (CGVS, p. 8).

Aangaande deze convocatie moet bovendien gewezen worden op een wezenlijke tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de inhoud van dit document enerzijds en enkele ongerijmdheden in uw verklaringen aangaande dit document anderzijds.

De tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de convocatie heeft betrekking op de dienst waarbij u zich overeenkomstig dit document dient aan te melden.

Zo verklaarde u dat de convocatie van de stadsrechtbank was en dat u werd opgeroepen als verdachte. U verklaarde dat het artikel en de datum van uw proces op de convocatie werden vermeld (CGVS p.7). Uit de informatie op de convocatie blijkt echter dat deze niet van de rechtbank afkomstig is, maar van de OVD van Khasavyurt. U wordt inderdaad als verdachte opgeroepen, maar de convocatie betreft geen proces, maar een gewone ondervraging (Document 2 in administratief dossier).

Wanneer u met deze opvallende tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, verklaart u dat u de MVD bedoelde, dat u zich misschien verkeerd hebt uitgedrukt, maar dat het een convocatie voor de rechtbank is (CGVS p.8).

Opnieuw werd u vervolgens gezegd dat het om een gewone oproeping van de politie gaat, waarop u verklaarde dat het vervolg hierop altijd de rechtbank is (CGVS p.8).

Deze uitleg biedt echter geen verklaring voor de vaststelling dat u tweemaal verklaarde dat de convocatie die u voorlegde van de rechtbank was. Zodoende blijft de tegenstrijdigheid overeind.

De vastgestelde ongerijmdheden handelen over de weekdag waarop u de convocatie in ontvangst nam. U verklaarde namelijk dat u eenmaal werd opgeroepen voor verhoor en dat u dat heel veel angst heeft ingeboezemd waardoor u hebt besloten uw land te verlaten. U verklaarde dat het op 17 juli 2012 was dat u werd opgeroepen en dat dat een vrijdag was (CGVS p.9).

Er moet echter worden vastgesteld dat 17 juli 2012 geen vrijdag was, maar een dinsdag.

Hierop aansluitend werd u dus de vraag gesteld waarom u er zo zeker van was dat 17 juli 2012, de dag dat u bij de politie zou moeten verschijnen, een vrijdag was.

U verklaarde dat u dacht dat dat een vrijdag was, omdat u die dag naar het graf van uw vader moest en dat u dat elke vrijdag deed. Toen u terug thuis was van het bezoek aan het graf van uw vader hebt u de convocatie gekregen (CGVS p.9).

Er dient te worden opgemerkt dat u het hier echter niet hebt over de dag dat u naar de politie moest gaan, maar over de dag dat u de convocatie hebt ontvangen.

Ook deze dag, namelijk 12 juli 2012, zoals staat te lezen op de convocatie, was geen vrijdag, maar een donderdag.

Dergelijke uitspraken zijn opmerkelijk omdat u zelf aanhaalde welke weekdag het was, hoewel u hier nooit uitdrukkelijk naar gevraagd werd en u meermaals geen verklaring kon geven voor uw uitspraken dat de dag dat u naar de politie moest gaan, dan wel de dag dat u de convocatie kreeg, een vrijdag was, terwijl dit in werkelijkheid niet zo bleek te zijn. Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover gedetailleerde en coherente verklaringen zou afleggen, wat in casu niet het geval was.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Door bovenstaande vaststellingen betreffende uw kennis over de inhoud van de convocatie en betreffende de dag van ontvangst van dit document, heeft het Commissariaat-generaal bovendien gegronde redenen om te twifelen aan de authenticiteit van dit stuk.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt namelijk dat documenten in de Russische Federatie gemakkelijk kunnen worden gekocht, waardoor dit voorgelegde document de geloofwaardigheid van uw verklaringen in geen geval kan herstellen.

Daarnaast werden ook ongerijmdheden vastgesteld tussen uw verklaringen over de bezoeken van de politie na uw vertrek naar België.

Aanvankelijk verklaarde u dat de politie op de dag van uw aankomst in België bij uw moeder was langsgekomen (CGVS p.10).

Later werd u dan gevraagd hoeveel keer de politie sinds uw vertrek naar België is langsgekomen bij u thuis, waarop u antwoordde dat ze slechts één keer waren langsgekomen, namelijk toen u al een week in België was (CGVS p.19).

Toen u met deze opvallende tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, verklaarde u dat de politie inderdaad de dag van uw aankomst in België was langsgekomen en dat ze ook nog eens een week later zijn geweest, dat ze dus één keer zijn geweest (CGVS p.19).

Er dient echter te worden besloten dat het hier wel degelijk om twee bezoeken van de politie gaat sinds uw vertrek naar België en niet om één, waardoor deze tegenstrijdigheid overeind blijft en waardoor uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang komen.

Ook over de zoektocht naar R. legt u geen eenduidige verklaringen af.

U verklaarde dat uw familie niet naar R. heeft gezocht omdat dat geen prioriteit meer was aangezien uw vader was overleden. U verklaarde dat niemand in uw nabije omgeving nog iets heeft ondernomen om R. te vinden omdat jullie allemaal in de rouw waren (CGVS p.15).

Wanneer u vervolgens werd gevraagd waarom er niet meer naar R. werd gezocht door uw naasten, terwijl hij toch de oorzaak van uw problemen vormt, antwoordde u met de vraag hoe kunt u hem in zo'n grote stad zoeken.

Even later verklaarde u bovendien dat uw familie toch informatie over R. heeft gezocht op de markt, maar ze niet naar de politie is gegaan (CGVS p.16).

Na confrontatie met deze tegenstrijdige verklaringen, zei u dat het niet hetzelfde is iemand te zoeken en vragen te stellen aan de mensen op de markt over iemand (CGVS p.16).

Deze uitleg wordt niet aanvaard omdat uit uw reactie 'hoe kunt u hem in zo'n grote stad zoeken?' afgeleid kan worden dat u zoeken wel degelijk op dezelfde wijze interpreteerde als door het Commissariaat-generaal bedoeld en u het woord zoeken in dit geval niet begreep als officiële stappen ondernemen.

In ditzelfde verband werd bovendien nog een tweede inconsistentie opgemerkt.

Op de vraag of er door de politie nog een zoektocht of een onderzoek naar R. geweest is, antwoordde u namelijk dat u dit niet kon weten aangezien u thuis zat en de politie op haar afdeling en u daar trouwens niets mee te maken had.

Onmiddellijk daarna zei u echter plots dat de politie zelf naar R. op zoek was en uw familie daarom geen pogingen ondernomen had om meer over R. te weten te komen.

Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid, reageerde u dat u begrepen had dat R. door de politie gezocht werd (CGVS, p. 22).

Het louter herhalen van een versie is echter niet afdoende als verklaring voor een tegenstrijdigheid, waardoor deze dus overeind blijft. Van een asielzoeker kan verwacht worden dat zij gedurende de volledige asielprocedure gelijklopende, coherente en eenduidige verklaringen aflegt, hetgeen bij u geenszins het geval blijkt te zijn.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw problemen verder ondermijnd.

Voorts dient te worden aangehaald dat ook uw reisroute, zoals die door u werd verklaard, weinig overtuigend is.

Uit uw relaas blijkt dat u samen met uw oom met de auto naar Rostov bent gegaan en dat u vanaf daar in de laadruimte van een vrachtwagen bent verder gereisd. Onderweg bent u één keer van vrachtwagen moeten veranderen.

U weet echter niet welke route u hebt afgelegd naar België en u weet niet hoeveel voor uw reis werd betaald, want uw oom regelde alles.

Ook verklaart u dat u gedurende uw reis naar België geen enkele grenscontrole bent gepasseerd en dat u ook geen afspraken had gemaakt over wat u zou moeten doen indien u ontdekt zou worden bij een grenscontrole (CGVS p.12-13).

Deze uitleg overtuigt niet.

Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precare onderneming is en u en uw smokkelaar persoonlijk belang hadden bij het welslagen van uw reis, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u dermate onwetend bent betreffende het reistraject, de grenscontroles en de financiering van die reis.

Bovendien werd ook een inconsistentie in uw verklaringen omtrent uw reisroute vastgesteld. U verklaarde namelijk eerst dat u voor sanitaire stoppen mocht uitstappen, waarna u even later uw verklaringen aanpaste en vertelde dat u alles in de vrachtwagen moest doen en dat u enkel bent uitgestapt om op een voor u onbekende plaats van vrachtwagen te veranderen (CGVS p.11-12).

Hierdoor gaat de geloofwaardigheid van uw reisroute danig aan het wankelen.

Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute naar België is zwaarwichtig.

Hierdoor ontstaat bovendien het vermoeden dat uw internationaal Russisch paspoort, waarvan u verklaarde er nooit een gehad te hebben (CGVS, p. 7), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

De overige documenten die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande conclusies kunnen wijzigen.

Uw rijbewijs, uw certificaat van een cursus tot visagiste en de kopie van het paspoort van uw moeder bevatten enkel persoonsgegevens van u, uw moeder en informatie aangaande uw opleiding, die door mij niet worden betwist.

Op de overlijdensakte van uw vader wordt nergens een doodsoorzaak vermeld, waardoor dit ook niet als een bewijs van uw problemen kan worden beschouwd.

Uit de attesten van handelaar op de markt blijkt enkel dat respectievelijk u en uw ouders auto-onderdelen verhandelden op markt OOO 'Corporatie Shovvis' te Khasavyurt, wat evenmin betwist wordt.

Voor de volledigheid kan nog worden opgemerkt dat u verklaart dat uw problemen niet verbonden zijn met de problemen van uw zus, M. A. (O.V. 5.557.142).

U kunt zich dan ook niet beroepen op haar problemen om in uw hoofde een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging aan te tonen.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.

Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers erop veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 4 oktober 2012 een schending aan van artikelen 48/3, 48/4 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), alsook een schending van de materiële motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting.

Zij verklaart niet akkoord te gaan met de vaststellingen van de commissaris-generaal dat zij vage en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, dat haar reisroute niet geloofwaardig is en dat er in Dagestan geen onveiligheid heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de vaststelling omtrent haar vage en tegenstrijdige verklaringen, voert verzoekster aan dat de commissaris-generaal bij het nemen van zijn beslissing geen rekening heeft gehouden met haar psychische toestand en haar mentale draagkracht.

Verder meent zij dat het argument aangaande de dag waarop zij de convocatie heeft ontvangen, geen steun vindt in de genoteerde verklaringen. Bij het nalezen van haar verklaringen, kan volgens verzoekster enkel besloten worden dat zij bij het verhoor heel erg gestresseerd en nerveus was. Zij stelt dat zij verward was omwille van de moeilijkheden die zij in haar land van herkomst heeft gekend en omwille van de dood van haar vader, dat volgens haar het rechtstreeks gevolg van haar problemen is.

Haar minieme mentale draagkracht blijkt volgens verzoekster overduidelijk (zie het verzoekschrift, p. 5). *“uit deze passage tijdens het verhoor”.*

Verzoekster wijst erop dat haar gespannen toestand werd opgemerkt door de met het verhoor belaste ambtenaar; zij verwijst naar het verhoorverslag van 23 augustus 2012 (zie p. 10): *“u moet helemaal geen stress hebben, u mag rustig antwoorden (...) Ik stel voor dat we nu eerst even pauzeren, zodat u terug kunt kalmeren. Ik begrijp dat deze situatie wat stress veroorzaakt, maar dat is zeker niet nodig”.*

Verzoekster haalt nog een passage aan uit het verhoorverslag (zie p. 10) waaruit blijkt dat het verhoor niet goed liep: *“Laten we het volgende afspreken. Ik zou graag hebben dat u mij laat uitspreken, zodat de tolk mijn vraag volledig kan begrijpen. Dan zal de tolk de vraag aan u vertalen, maar moet u haar laten uitspreken, zodat zij u de vraag volledig kan stellen. Dan kunt u antwoorden. Dan zal de tolk aan mij vertalen wat u hebt gezegd en dan stel ik een nieuwe vraag. Want nu praten we allemaal door elkaar, waardoor er informatie verloren gaat en waardoor we elkaar niet goed begrijpen.”*

Volgens verzoekster is de tegenstrijdigheid aangaande de weekdag waarop zij de convocatie ontvangen heeft, het gevolg van een misverstand, wat duidelijk af te leiden zou zijn uit het verhoorverslag.

Aangaande de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekster geen eenduidige verklaringen aflegde over de zoektocht naar R., meent verzoekster opnieuw dat dit te wijten kan zijn aan een misverstand, een andere interpretatie van de aan haar gestelde vragen. Zij verwijst naar haar verklaringen dienaangaande (zie het verhoorverslag, p. 16): *“Op de markt zelf heeft mijn familie gegevens over hem gezocht, maar we ze zijn niet verder gegaan. Niet naar de politie gegaan. Natuurlijk hebben ze geprobeerd om info over hem te vinden op de markt. (...)*

Volgens mijn redenering is zoeken al het feit dat zij naar de politie gaan en samen op zoek gaan naar hem. En vragen aan hem, vind ik niet zoeken. Hij heeft gewoon gevraagd, weet iemand iets over hem”.

Verzoekster verduidelijkt hierover dat zij niet weet welke concrete stappen juist werden ondernomen en wat voor onderzoek door de politie werd gevoerd, maar zij stelt dat de politie naar alle waarschijnlijkheid op zoek was naar R., aangezien de politie haar vragen over hem hebben gesteld tijdens haar vasthouding.

Wat betreft de tegenstrijdigheid omtrent de documenten die zij heeft ondertekend, wijst verzoekster erop dat zij niet de kans heeft gekregen om de documenten te lezen, deze werden haar voorgelegd en zij werd gedwongen om deze te ondertekenen.

Verzoekster laat gelden dat zij pas nadien van haar oom vernomen heeft dat de documenten een bekentenis inhouden; zij verwijst hiervoor naar haar verklaringen (zie het verhoorverslag, p. 21): *“ze hebben mijn oom gezegd dat ze documenten heeft getekend dat ik medewerker ben geweest”.*

Verzoekster herhaalt dat zij op het ogenblik dat zij haar handtekening zette, niet wist welke documenten het waren en dat zij dit pas later via haar oom vernomen heeft.

Verzoekster verklaart bovendien dat zij de volledige inhoud van de bekentenis tot op heden niet weet; *“medewerker zijn”* kan volgens haar vele vormen aannemen zodat zij nog steeds niet weet wat de omvang van de bekentenis is; zij verwijst hieromtrent naar volgende verklaring bij haar verhoor (zie het verhoorverslag, p. 22): *“in werkelijkheid, ik weet niet precies wat ik heb ondertekend, welke artikelen daar stonden, waarvoor precies. Dus gedetailleerde info over die documenten die ik heb getekend heb ik niet, en tot vandaag weet ik dat ook niet”.*

Omtrent de in de bestreden beslissing weerhouden inconsistente verklaringen over de politiebezoeken na haar vertrek uit haar land, verklaart verzoekster opnieuw dat zij verward was tijdens het verhoor en haar antwoord geenszins duidelijk was, waardoor het onredelijk is om hieruit een tegenstrijdigheid af te leiden. Verzoekster wijst erop dat het vermeende tegenstrijdige antwoord bovendien niet is opgehelderd tijdens het verhoor (zie het verhoorverslag, p. 19): *“de 17^e moest ik opdagen, ik ben niet geweest. De 19^e zijn ze gekomen en vroegen ze waarom ik niet ben geweest. Een week later zijn ze nogmaals geweest. Dus het komt erop neer dat ze 1x zijn geweest”.*

Dat zij bepaalde informatie niet kon verschaffen, zoals over de huiszoeking, de inhoud van de convocatie, het bedrag voor het vrijkopen, is volgens haar niet opmerkelijk: (zie het verzoekschrift, p. 7) *“de verzoekster was plots in een situatie verwickeld, wat voordien een ‘ver-van-haar-bed-show’ was. De verzoekster weet niets van gerechtelijke procedures. De verzoekster was dusdanig van slag – niet alleen omdat ze uit het niets verwickeld was geraakt in een politieel onderzoek en dat ze als verdachte werd beschouwd, maar tevens omwille van het plotse overlijden van haar vader – dat zij*

omtrent deze aspecten geen informatie heeft gewonnen. Haar oom had haar kunnen vrijkopen. Het resultaat, dat ze vrijgelaten werd, was belangrijker dan de middelen die daartoe werden aangewend. Dat ze wist dat er een huiszoeking was gebeurd, zonder enige resultaten, was voldoende. De verzoekster was niet geneigd om vragen te stellen omtrent het verloop, de omstandigheden, of de procedures gevolgd werden... Toen de verzoekster de convocatie had ontvangen, werd gezegd 'je zal voor de rechtbank moeten verschijnen', waardoor de verzoekster ervan uitging dat de convocatie reeds een oproeping voor de rechtbank betrof."

Verzoekster besluit dat haar verklaringen aldus plausibel zijn.

Tegen de vaststelling in de beslissing dat verzoekster onwetend is omtrent het reistraject, de grenscontroles en de financiering van de vluchtreis, brengt zij in dat zij de reis niet zelf heeft geregeld, maar haar oom. Zij stelt dat zij in het ongewisse werd gelaten; er werd haar niet verteld hoeveel er voor de reis betaald werd en via welke landen de reis zou verlopen; omtrent de grenscontroles werd met geen enkel woord gerept.

Verzoekster voert aan dat zij, gelet op hetgeen zij voordien had meegemaakt, niet bij machte was om veel vragen te stellen. Zij wijst erop dat haar vader kort voordien overleden was en dat zij ook zeer bang was voor het proces waarbij zij valselijk beschuldigd zou worden. Ook omwille van haar mentale toestand, heeft verzoekster zich passief opgesteld en heeft zij zich laten leiden door haar oom en door de smokkelaars.

De stelling dat zij een inconsistente verklaring heeft afgelegd omtrent haar reisroute, is volgens verzoekster onjuist.

Zij wijst erop dat zij in één en dezelfde zin het volgende verklaard heeft (zie het verhoorverslag, p.11): *"Ik was moe, ik was meestal aan het slapen, alleen maar voor behoeften kwam ik buiten? Ja, maar ik kwam helemaal niet buiten, daar alles"*.

Verzoekster besluit dat zij zich bij haar verhoor ofwel onmiddellijk verbeterd heeft, ofwel de tolk haar eerst foutief begrepen heeft, ofwel de tolk eerst foutief vertaald heeft, wat niet kan worden afgeleid uit het verhoorverslag. Verzoekster meent dat het echter onwaarschijnlijk is dat zij in één en dezelfde zin een duidelijke tegenstrijdigheid zou begaan.

Wat betreft de beoordeling van de veiligheidssituatie in haar land van herkomst, stelt verzoekster dat Dagestan wel degelijk onveilig is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en de beoordeling van de commissaris-generaal dan ook onredelijk is (zie het verzoekschrift, p. 8): *"inderdaad, de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geeft immers in de bestreden beslissing toe dat er nog steeds incidenten plaatsvinden waarbij ook willekeurige burgerslachtoffers vallen."*

Verzoekster wijst erop dat zelfs de Belgische overheid de Belgische burgers adviseert om niet naar Dagestan te gaan: *"gelet op de veiligheidssituatie in de Noordelijke Kaukasus worden alle reizen naar Dagestan, Tsjetsjenië en Ingoesjetië, alsmede het zuidelijke en oostelijke grensgebied van Stavropolski Kraj met Dagestan, Tsjetchenië en Ingoesjetië, ten strengste afgeraden"* (http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/azie/rusland/ra_rusland.jsp).

Verzoekster besluit dat het Belgisch Ministerie van Buitenlandse zaken aldus erkent dat de situatie in Dagestan uiterst precair is en dat de commissaris-generaal als onderdeel van het Ministerie van Binnenlandse zaken, het Ministerie van Buitenlandse zaken dus tegensprekt wat betreft de veiligheidssituatie.

Verzoekster haalt nog andere bronnen aan die spreken over een toename van gewelddadige incidenten en zelfs over een burgeroorlog (zie stukken 3-5).

Verzoekster vraagt aan de Raad om de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, minstens om haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; in ondergeschikte orde vraagt verzoekster de beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar commissaris-generaal.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal wijst er in zijn beslissing van 5 september 2012 vooreerst op dat verzoekster vage en inconsistente verklaringen aflegde met betrekking tot een aantal belangrijke elementen in haar relaas: *“Zo verklaarde u dat u op 2 juni 2012 door de politie op de automarkt van Khasavyurt gearresteerd werd omdat de dozen die uw buurman de dag voordien in uw container gestockeerd had, wapens bevatten. U werd gedurende 24u vastgehouden, waarna uw oom u kon vrijkopen (CGVS, p. 14). U wist echter niet voor hoeveel geld uw oom u had vrijgekocht (CGVS, p. 16). Voor uw vrijlating diende niet enkel betaald te worden, maar u moest ook bepaalde documenten ondertekenen (CGVS, p. 14). In eerste instantie verklaarde u dat u geen idee had welke documenten u eigenlijk ondertekend had en u van dergelijke zaken niets begrijpt. Even later zei u echter plots dat de documenten die u ondertekend had eigenlijk een bekentenis waren dat de wapens die in uw container gevonden waren aan u toebehoorden (CGVS, p. 19). Daarna verklaarde u weer dat men u niet gezegd had wat er in die documenten stond en men ze u ook niet laten lezen had, maar uw oom u verteld had dat u documenten ondertekend had waarmee u zich medewerker verklaarde (CGVS, p. 21). Toen u op deze inconsistenties in uw verklaringen gewezen werd, stelde u dat u door middel van geweld gedwongen werd documenten te ondertekenen, maar men u op dat moment niet vertelde wat er in deze documenten stond en u ook de kans niet kreeg de inhoud ervan te lezen (CGVS, p. 21), wat geen afdoende explicatie is voor de vastgestelde inconsistenties. Toen u vervolgens verduidelijkt werd op welk punt uw verklaringen inconsistent waren, moest u toegeven dat u tot op vandaag nog steeds niet wist wat de precieze inhoud was van de documenten die u voor uw vrijlating ondertekend had (CGVS, p. 22), wat onvoldoende is om voornoemde inconsistenties op te heffen. Dezelfde dag van uw arrestatie, werd er bij u thuis ook een huiszoeking uitgevoerd, waarbij uw binnenlands paspoort in beslag genomen werd (CGVS, p. 18). U kon echter niet zeggen of er een pv van deze huiszoeking werd opgemaakt*

(CGVS, p. 19). Verder vertelde u nog dat u een maand na uw vrijlating een oproepingsbrief gekregen had (CGVS, p. 20), die u ook te ondersteuning van uw asielrelaas voorlegde. Opmerkelijk genoeg wist u niet bij wie u zich precies diende aan te melden, hoewel dit uitdrukkelijk op de convocatie vermeld staat (CGVS, p. 8).”

Verzoekster voert aan dat zij de kans niet heeft gekregen om de documenten te lezen, dat deze haar werden voorgelegd en zij gedwongen werd deze te ondertekenen. Zij stelt dat zij pas nadien van haar oom vernomen heeft dat de documenten een bekentenis inhielden en verwijst hiervoor naar haar verklaringen afgelegd bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag, p. 21): *“ze hebben mijn oom gezegd dat ze documenten heeft getekend dat ik medewerker ben geweest”* Verzoekster voegt er aan toe dat zij momenteel nog de volledige inhoud van de bekentenis niet weet; zij stelt dat *“medewerker zijn”*, vele vormen kan aannemen zodat zij (zie het verzoekschrift, p. 6) *“nog steeds niet weet wat de omvang van de bekentenis is”*. Zij verwijst ook naar een eerdere verklaring (zie het verhoorverslag, p. 22): *“in werkelijkheid, ik weet niet precies wat ik heb ondertekend, welke artikelen daar stonden, waarvoor precies. Dus gedetailleerde info over die documenten die ik heb getekend heb ik niet, en tot vandaag weet ik dat ook niet”*

De vaststelling dat verzoekster bepaalde informatie niet kan verschaffen, zoals over de huiszoeking, de inhoud van de convocatie, het bedrag voor het vrijkopen, is volgens haar niet opmerkelijk; zij stelt dat *“de verzoekster was plots in een situatie verwickeld, wat voordien een ‘ver-van-haar-bed-show’ was. De verzoekster weet niets van gerechtelijke procedures. De verzoekster was dusdanig van slag – niet alleen omdat ze uit het niets verwickeld was geraakt in een politieel onderzoek en dat ze als verdachte werd beschouwd, maar tevens omwille van het plotse overlijden van haar vader – dat zij omtrent deze aspecten geen informatie heeft gewonnen. Haar oom had haar kunnen vrijkopen. Het resultaat, dat ze vrijgelaten werd, was belangrijker dan de middelen die daartoe werden aangewend. Dat ze wist dat er een huiszoeking was gebeurd, zonder enige resultaten, was voldoende.”*

Wat betreft de inhoud van de documenten die verzoekster ondertekend zou hebben, stelt de Raad vast dat verzoekster zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van dezelfde verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waarin zij in gebreke blijft.

Aangaande het verweer van verzoekster dat zij van slag was door het politieel onderzoek en de dood van haar vader, waardoor zij geen informatie had ingewonnen, merkt de Raad op dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven, ongeacht de traumatische ervaring, dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Derhalve kan van verzoekster worden verwacht dat zij meer informatie zou kunnen geven over het bedrag dat haar oom betaalde om haar vrij te kopen, of er een proces-verbaal van de huiszoeking werd opgesteld, en bij welke persoon, zoals vermeld in de convocatie, zij zich moest aanmelden.

Bovendien getuigen de verklaringen van verzoekster, dat het resultaat belangrijker is dan de middelen en dat het volstaat te weten dat er een huiszoeking is, van een manifest gebrek aan interesse. Van iemand die zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van bepaalde problemen, mag enige interesse worden verwacht in de evolutie van deze problemen. Dit gebrek aan belangstelling keert zich tegen het bestaan van vrees voor vervolging.

In de beslissing wijst de commissaris-generaal op een wezenlijke tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekster en de inhoud van de convocatie: *“De tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de convocatie heeft betrekking op de dienst waarbij u zich overeenkomstig dit document dient aan te melden. Zo verklaarde u dat de convocatie van de stadsrechtbank was en dat u werd opgeroepen als verdachte. U verklaarde dat het artikel en de datum van uw proces op de convocatie werden vermeld (CGVS p.7). Uit de informatie op de convocatie blijkt echter dat deze niet van de rechtbank afkomstig is, maar van de OVD van Khasavyurt. U wordt inderdaad als verdachte opgeroepen, maar de convocatie betreft geen proces, maar een gewone ondervraging (Document 2 in administratief dossier). Wanneer u met deze opvallende tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, verklaart u dat u de MVD bedoelde, dat u zich misschien verkeerd hebt uitgedrukt, maar dat het een convocatie voor de rechtbank is (CGVS p.8). Opnieuw werd u vervolgens gezegd dat het om een gewone oproeping van de politie gaat, waarop u verklaarde dat het vervolg hierop altijd de rechtbank is (CGVS p.8). Deze uitleg biedt echter geen verklaring voor de vaststelling dat u tweemaal verklaarde dat de convocatie die u voorlegde van de rechtbank was. Zodoende blijft de tegenstrijdigheid overeind.”*

Verzoekster stelt dat zij niet geneigd was om vragen te stellen omtrent het verloop, de omstandigheden, de procedures en dat toen zij de convocatie ontving, haar gezegd werd dat zij voor de rechtbank zou verschijnen, waardoor zij ervan uitging dat de convocatie reeds een oproeping voor de rechtbank betrof.

De Raad stelt ook hier een gebrek aan interesse in hoofde van verzoekster vast; verzoekster legde de convocaties immers neer op het Commissariaat-generaal, waardoor van haar in redelijkheid mag worden verwacht dat zij van de inhoud van dit stuk kennis had genomen. Haar verklaring dat haar gezegd was dat zij voor de rechtbank zou verschijnen, is niet dienstig om haar onwetendheid te verklaren.

De commissaris-generaal stelt in zijn beslissing bovendien een inconsistentie vast tussen de opeenvolgende verklaringen van verzoekster over de dag waarop zij de convocaties in ontvangst nam: *“U verklaarde namelijk dat u eenmaal werd opgeroepen voor verhoor en dat u dat heel veel angst heeft ingeboezemd waardoor u hebt besloten uw land te verlaten. U verklaarde dat het op 17 juli 2012 was dat u werd opgeroepen en dat dat een vrijdag was (CGVS p.9). Er moet echter worden vastgesteld dat 17 juli 2012 geen vrijdag was, maar een dinsdag. Hierop aansluitend werd u dus de vraag gesteld waarom u er zo zeker van was dat 17 juli 2012, de dag dat u bij de politie zou moeten verschijnen, een vrijdag was. U verklaarde dat u dacht dat dat een vrijdag was, omdat u die dag naar het graf van uw vader moest en dat u dat elke vrijdag deed. Toen u terug thuis was van het bezoek aan het graf van uw vader hebt u de convocaties gekregen (CGVS p.9). Er dient te worden opgemerkt dat u het hier echter niet hebt over de dag dat u naar de politie moest gaan, maar over de dag dat u de convocaties hebt ontvangen. Ook deze dag, namelijk 12 juli 2012, zoals staat te lezen op de convocaties, was geen vrijdag, maar een donderdag. Dergelijke uitspraken zijn opmerkelijk omdat u zelf aanhaalde welke weekdag het was, hoewel u hier nooit uitdrukkelijk naar gevraagd werd en u meermaals geen verklaring kon geven voor uw uitspraken dat de dag dat u naar de politie moest gaan, dan wel de dag dat u de convocaties kreeg, een vrijdag was, terwijl dit in werkelijkheid niet zo bleek te zijn. Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover gedetailleerde en coherente verklaringen zou afleggen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.”*

Verzoekster voert aan dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met haar psychische toestand en mentale weerbaarheid en stelt dat de motivering omtrent de dag waarop zij de convocaties heeft ontvangen, geen steun vindt in de genoteerde verklaringen.

Bij het nalezen van haar verklaringen, kan volgens haar enkel besloten worden dat zij erg gestresseerd en nerveus was voor het verhoor. Zij stelt dat haar beperkte mentale draagkracht blijkt uit de passage waarbij de ambtenaar die het verhoor afnam zei (zie het verhoorverslag p. 10): *“u moet helemaal geen stress hebben, u mag rustig antwoorden (...) Ik stel voor dat we nu eerst even pauzeren, zodat u terug kunt kalmeren. Ik begrijp dat deze situatie wat stress veroorzaakt, maar dat is zeker niet nodig”*.

Verzoekster haalt nog een andere passage aan waaruit blijkt dat het verhoor niet goed liep (zie het verhoorverslag, p. 10): *“Laten we het volgende afspreken. Ik zou graag hebben dat u mij laat uitspreken, zodat de tolk mijn vraag volledig kan begrijpen. Dan zal de tolk de vraag aan u vertalen, maar moet u haar laten uitspreken, zodat zij u de vraag volledig kan stellen. Dan kunt u antwoorden. Dan zal de tolk aan mij vertalen wat u hebt gezegd en dan stel ik een nieuwe vraag. Want nu praten we allemaal door elkaar, waardoor er informatie verloren gaat en waardoor we elkaar niet goed begrijpen.”*

Volgens verzoekster is de vermeende tegenstrijdigheid aangaande de weekdag waarop zij de convocaties ontvangen heeft, het gevolg van een misverstand, wat duidelijk af te leiden zou zijn uit het verhoorverslag.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben (RvV, nr. 30 915 van 1 september 2009); de Raad benadrukt dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat, maar wijst erop dat de aangehaalde gebeurtenissen dermate ingrijpend en fundamenteel zijn dat verzoekster aldus bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

Bovendien blijkt niet uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal, dat de vaststelling van de dossierbehandelaar dat verzoekster gedurende het verhoor gestresseerd was, dat zij omwille van haar mentale toestand niet in staat zou zijn geweest om gedetailleerde, coherente verklaringen af te leggen. Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk dat haar psychische toestand haar ervan zou weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde tegenstrijdigheid staande blijft.

De commissaris-generaal trekt daarenboven de authenticiteit van de convocaties in twijfel, daar uit informatie uit het administratief dossier blijkt dat documenten in de Russische Federatie gemakkelijk kunnen worden gekocht.

De Raad merkt op dat verzoekster dit deel van de motivering in haar verzoekschrift onbesproken laat.

De Raad neemt de inhoud aan van het antwoorddocument van Cedoca (zie administratief dossier) dat gesteund is op meerdere bronnen en opgesteld werd door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar.

Daarnaast stelt de commissaris-generaal in zijn beslissing ook ongerijmdheden vast tussen verzoeksters verklaringen over de bezoeken van de politie na haar vertrek uit haar land: *“Aanvankelijk verklaarde u dat de politie op de dag van uw aankomst in België bij uw moeder was langsgesproken (CGVS p.10). Later werd u dan gevraagd hoeveel keer de politie sinds uw vertrek naar België is langsgesproken bij u thuis, waarop u antwoordde dat ze slechts één keer waren langsgesproken, namelijk toen u al een week in België was (CGVS p.19). Toen u met deze opvallende tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, verklaarde u dat de politie inderdaad de dag van uw aankomst in België was langsgesproken en dat ze ook nog eens een week later zijn geweest, dat ze dus één keer zijn geweest (CGVS p.19). Er dient echter te worden besloten dat het hier wel degelijk om twee bezoeken van de politie gaat sinds uw vertrek naar België en niet om één, waardoor deze tegenstrijdigheid overeind blijft en waardoor uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang komen.”*

Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat zij verward was tijdens het verhoor en dat haar antwoord geenszins duidelijk was, waardoor het onredelijk zou zijn om hieruit een tegenstrijdigheid af te leiden. Zij wijst erop dat het vermeende tegenstrijdige antwoord bovendien niet is opgehelderd tijdens het verhoor (zie het verhoorverslag, p. 19): *“de 17^e moest ik opdagen, ik ben niet geweest. De 19^e zijn ze gekomen en vroegen ze waarom ik niet ben geweest. Een week later zijn ze nogmaals geweest. Dus het komt erop neer dat ze 1x zijn geweest”*.

De Raad is van mening dat de verwijzing naar een verward antwoord, inderdaad onduidelijkheid illustreert maar niet leidt tot het onredelijkheid besluit dat dergelijke verklaringen geen geloofwaardigheid verdienen.

Ook over de zoektocht naar R. legde verzoekster volgens de bestreden beslissing geen eenduidige verklaringen af: *“u verklaarde dat uw familie niet naar R. heeft gezocht omdat dat geen prioriteit meer was aangezien uw vader was overleden. U verklaarde dat niemand in uw nabije omgeving nog iets heeft ondernomen om R. te vinden omdat jullie allemaal in de rouw waren (CGVS p.15). Wanneer u vervolgens werd gevraagd waarom er niet meer naar R. werd gezocht door uw naasten, terwijl hij toch de oorzaak van uw problemen vormt, antwoordde u met de vraag hoe kunt u hem in zo'n grote stad zoeken. Even later verklaarde u bovendien dat uw familie toch informatie over R. heeft gezocht op de markt, maar ze niet naar de politie is gegaan (CGVS p.16). Na confrontatie met deze tegenstrijdige verklaringen, zei u dat het niet hetzelfde is iemand te zoeken en vragen te stellen aan de mensen op de markt over iemand (CGVS p.16). Deze uitleg wordt niet aanvaard omdat uit uw reactie 'hoe kunt u hem in zo'n grote stad zoeken?' afgeleid kan worden dat u zoeken wel degelijk op dezelfde wijze interpreteerde als door het Commissariaat-generaal bedoeld en u het woord zoeken in dit geval niet begreep als officiële stappen ondernemen. In ditzelfde verband werd bovendien nog een tweede inconsistentie opgemerkt. Op de vraag of er door de politie nog een zoektocht of een onderzoek naar R. geweest is, antwoordde u namelijk dat u dit niet kon weten aangezien u thuis zat en de politie op haar afdeling en u daar trouwens niets mee te maken had. Onmiddellijk daarna zei u echter plots dat de politie zelf naar R. op zoek was en uw familie daarom geen pogingen ondernomen had om meer over R. te weten te komen. Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid, reageerde u dat u begrepen had dat R. door de politie gezocht werd (CGVS, p. 22). Het louter herhalen van een versie is echter niet afdoende als verklaring voor een tegenstrijdigheid, waardoor deze dus overeind blijft. Van een asielzoeker kan verwacht worden dat zij gedurende de volledige asielprocedure gelijklopende, coherente en eenduidige verklaringen aflegt, hetgeen bij u geenszins het geval blijkt te zijn. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw problemen verder ondermijnd.”*

Verzoekster roept opnieuw op een misverstand in, stellende dat zij de vragen anders interpreteerde.

Zij citeert haar verklaringen dienaangaande (zie het verhoorverslag, p. 16): *“Op de markt zelf heeft mijn familie gegevens over hem gezocht, maar we ze zijn niet verder gegaan. Niet naar de politie gegaan. Natuurlijk hebben ze geprobeerd om info over hem te vinden op de markt. (...) Volgens mijn redenering is zoeken al het feit dat zij naar de politie gaan en samen op zoek gaan naar hem. En vragen aan hem, vind ik niet zoeken. Hij heeft gewoon gevraagd, weet iemand iets over hem”;*

Verzoekster stelt dat zij niet weet welke concrete stappen werden ondernomen en wat voor onderzoek door de politie werd gevoerd, maar dat politie naar alle waarschijnlijkheid op zoek was naar R., aangezien ze haar over hem vragen hebben gesteld tijdens zij werd vastgehouden.

Het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen is niet dienstig is om de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen.

Verzoekster biedt ook geen aanvaardbare reden waarom zij aanvankelijk verklaarde dat haar oom zelf niets heeft ondernomen (zie het verhoorverslag, p. 15), terwijl zij nadien liet vallen dat haar oom en diens zonen op de markt hebben geprobeerd om meer informatie te verkrijgen over R..

De Raad schaart zich achter de motivering van de commissaris-generaal dat de uitleg van verzoekster dat het niet hetzelfde is om iemand te zoeken als om vragen te stellen aan de mensen op de markt over iemand, niet kan worden aanvaard, *“omdat uit uw reactie ‘hoe kunt u hem in zo’n grote stad zoeken?’ afgeleid kan worden dat u zoeken wel degelijk op dezelfde wijze interpreteerde als door het Commissariaat-generaal bedoeld en u het woord zoeken in dit geval niet begreep als officiële stappen ondernemen”*.

De Raad wijst daarnaast op onder staande verklaringen van verzoekster tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal, waaruit eveneens duidelijk blijkt dat verzoekster het woord ‘zoeken’ niet louter opvatte in de zin van een politieel onderzoek (zie het verhoorverslag p. 15):

“Hebt u hem nog gezocht? Natuurlijk wilden wij dat weten, maar waar kan je hem zoeken, we wisten alleen maar dat hij naast ons handelde.

Is er nog gezocht geweest naar R. door uw familie, vrienden, ...? De dag nadien, toen ik thuiskwam, was mijn vader overleden, en wij hadden geen tijd, dat was geen prioriteit meer om naar hem te zoeken. Waarom heeft niemand geprobeerd om naar R. te zoeken? Mijn oom heeft gezegd dat hij R. zou vinden.” (eigen onderlijning)

Waar verzoekster aanhaalt dat zij een vermoeden had dat de politie op zoek was naar R., doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster voordien enerzijds verklaard had dat zij niet kon weten of er een zoektocht of een onderzoek naar R. was geweest omdat zij thuis zat en niet kon weten wat de politie deed en anderzijds dat de politie wel op zoek was, maar haar familie geen poging had ondernomen om meer te weten te komen over R..

De commissaris-generaal stelde terecht vast dat *“het louter herhalen van een versie echter niet afdoende (is) als verklaring voor een tegenstrijdigheid, waardoor deze dus overeind blijft”* en dat *“van een asielzoeker kan verwacht worden dat zij gedurende de volledige asielprocedure gelijklopende, coherente en eenduidige verklaringen aflegt, hetgeen bij u (verzoeker) geenszins het geval blijkt te zijn. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw problemen verder ondermijnd”*.

Vervolgens haalt de commissaris-generaal in zijn beslissing aan dat de door verzoekster verklaarde reisroute weinig overtuigend is: *“uit uw relaas blijkt dat u samen met uw oom met de auto naar Rostov bent gegaan en dat u vanaf daar in de laadruimte van een vrachtwagen bent verder gereisd. Onderweg bent u één keer van vrachtwagen moeten veranderen. U weet echter niet welke route u hebt afgelegd naar België en u weet niet hoeveel voor uw reis werd betaald, want uw oom regelde alles. Ook verklaart u dat u gedurende uw reis naar België geen enkele grenscontrole bent gepasseerd en dat u ook geen afspraken had gemaakt over wat u zou moeten doen indien u ontdekt zou worden bij een grenscontrole (CGVS p.12-13). Deze uitleg overtuigt niet. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is en u en uw smokkelaar persoonlijk belang hadden bij het welslagen van uw reis, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u dermate onwetend bent betreffende het reistraject, de grenscontroles en de financiering van die reis. Bovendien werd ook een inconsistentie in uw verklaringen omtrent uw reisroute vastgesteld. U verklaarde namelijk eerst dat u voor sanitaire stoppen mocht uitstappen, waarna u even later uw verklaringen aanpaste en vertelde dat u alles in de vrachtwagen moest doen en dat u enkel bent uitgestapt om op een voor u onbekende plaats van vrachtwagen te veranderen (CGVS p.11-12). Hierdoor gaat de geloofwaardigheid van uw reisroute danig aan het wankelen. Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute naar België is zwaarwichtig.*

Hierdoor ontstaat bovendien het vermoeden dat uw internationaal Russisch paspoort, waarvan u verklaarde er nooit een gehad te hebben (CGVS, p. 7), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Omtrent het reistraject, de grenscontroles en de financiering herhaalt verzoekster dat zij de reis niet zelf heeft geregeld, maar haar oom, dat haar niet verteld werd hoeveel er voor de reis betaald werd en via welke landen de reis zou verlopen en dat ook over de grenscontroles met geen enkel woord werd gerept.

Verzoekster haalt ook aan dat zij, gelet op hetgeen zij reeds had meegemaakt, niet in staat was om veel vragen te stellen, dat haar vader kort voordien overleden was, dat zij bang was voor een nakend proces en zich liet leiden door de smokkelaars.

Verzoekster ontkent dat zij een inconsistente verklaring heeft afgelegd omtrent haar reisroute. Zij wijst erop dat zij in één en dezelfde zin het volgende verklaard heeft (zie het verhoorverslag, p.11): *“Ik was*

moe, ik was meestal aan het slapen, alleen maar voor behoeften kwam ik buiten? Ja, maar ik kwam helemaal niet buiten, daar alles”;

Zij stelt dat zij zich ofwel onmiddellijk verbeterd heeft, ofwel de tolk haar eerst foutief begrepen heeft, ofwel de tolk eerst foutief vertaald heeft, wat niet kan worden afgeleid uit het verhoorverslag. Zij acht het onwaarschijnlijk dat zij in één en dezelfde zin, een onduidelijkheid zin zou vertellen.

Waar verzoekster verwijst naar haar psychologische toestand als verklaring voor haar passieve houding tijdens haar reisweg, stelt de Raad vast dat verzoekster daaromtrent geen enkel medisch bewijs voorlegt. Ook wees de Raad er reeds op dat nergens uit het verhoorverslag van 19 juli 2012 -kort na haar vertrek uit Dagestan op 15 juli 2012- blijkt dat verzoeksters toestand haar verhinderde om volwaardige verklaringen af te leggen.

De Raad deelt bijgevolg het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoekster haar internationaal paspoort *“bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden”*.

De commissaris-generaal is tenslotte van oordeel dat verzoeksters rijbewijs, haar certificaat van een cursus tot visagiste en de kopie van het paspoort van haar moeder enkel persoonsgegevens bevatten van haar, haar moeder en informatie aangaande haar opleiding, die echter niet worden betwist. Wat betreft de overlijdensakte van haar vader, merkt de commissaris-generaal op dat nergens een doodsoorzaak wordt vermeld, waardoor dit ook niet als een bewijs van haar problemen kan worden beschouwd. Uit de attesten van handelaar op de markt blijkt naar het oordeel van de commissaris-generaal enkel dat zij en haar ouders auto-onderdelen verhandelden op markt OOO 'Corporatie Shovvis' te Khasavyurt, wat evenmin betwist wordt.

De Raad merkt op dat verzoekster deze vaststellingen niet betwist en neemt deze als zodanig over.

De Raad stelt vast dat verzoekster bij brief van 26 februari 2013 nog twee *“bijkomende documenten met vertaling”*, zonder inventaris, aan de Raad liet toekomen.

De Raad stelt vast dat het ene document blijkbaar een kleurenkopie betreft van een artikel dat volgens de vertaling handelt over *“voor de betrokkenheid bij de bendegroepen van zijn zoon de adjunct van Bestuurder van de Gemeente Khasavjurt is ontslagen. augustus 2012 17:57”* (sic).

Het andere document is een cd-rom.

Naast het feit dat een kleurenkopie geen bewijskracht heeft gezien dergelijke stukken door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn en hetzelfde geldt voor de opnamen op een cd-rom, stelt de Raad vast dat verzoekster in haar voormelde brief, noch ter zitting enige duiding verschaft over de bijgebrachte stukken.

Het is niet aan de Raad om te gaan uitzoeken wat verzoekster juist met welk stuk wou gaan bewijzen.

Zij doet trouwens ook geen enkele inspanning om aan te tonen dat zij deze stukken niet eerder in loop van de procedure kon voorleggen zoals voorzien in artikel 39/76 van de vreemdelingenwet.

De Raad laat deze stukken buiten beschouwing.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan stelt de commissaris-generaal vast dat de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaat voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenverdrag.

Verzoekster laat na dit deel van de motivering in haar verzoekschrift te bespreken. De Raad maakt deze motivering tot de zijne.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Verzoekster laat gelden dat Dagestan wel degelijk onveilig is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en de beoordeling van de commissaris-generaal dan ook uitermate onredelijk is: (zie verzoekschrift p. 8) *“inderdaad, de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geeft immers in de bestreden beslissing toe dat er nog steeds incidenten plaatsvinden waarbij ook willekeurige burgerslachtoffers vallen.”*

Verzoekster voert aan dat zelfs de Belgische overheid de Belgische burgers adviseert om niet naar Dagestan te gaan: “gelet op de veiligheidssituatie in de Noordelijke Kaukasus worden alle reizen naar Dagestan, Tsjetsjenië en Ingoesjetië, alsmede het zuidelijke en oostelijke grensgebied van Stavropolski Kraj met Dagestan, Tsjetchenië en Ingoesjetië, ten strengste afgeraden” (http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/azie/rusland/ra_rusland.jsp).

Zij besluit dat het Ministerie van Buitenlandse zaken aldus erkent dat de situatie in Dagestan uiterst precair is en meent dat de commissaris-generaal als onderdeel van het Ministerie van Binnenlandse zaken, het Ministerie van Buitenlandse zaken tegenspreekt wat betreft de veiligheidssituatie.

Verzoekster haalt ten slotte nog andere bronnen aan die spreken over een toename van gewelddadige incidenten en zelfs over een burgeroorlog.

De Raad neemt de inhoud aan van de ‘Subject Related Briefing, Russische Federatie Dagestan, Algemene veiligheidssituatie, update februari 2012’ van 27 februari 2012 van de Cedoca-dienst van het Commissariaat-generaal, dat gesteund is op talloze bronnen.

In zoverre de door verzoekster bijgebrachte informatie, met name het ‘Algemeen ambtsbericht Noordelijke Kaukasus’ van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van januari 2012, het artikel ‘5 doden bij zelfmoordaanslag in Dagestan’ uit Het Nieuwsblad van 7 maart 2010 en het artikel ‘Twee explosies in hoofdstad Dagestan - zeker 7 doden’ van het NRC van 3 mei 2012, strijdt met voormelde inhoud, dient de voorkeur te worden gegeven aan het Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar, boven het door verzoekster neergelegde bundel niet-geanalyseerde overzichtsartikelen.

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op basis van de omstandige informatie die vergaard werd door zijn diensten (zie administratief dossier), tot het besluit kon komen dat de huidige toestand in Dagestan niet voldoet aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet aangezien de rebellenbeweging versnipperd is, de acties specifiek zijn, en het aantal burgerslachtoffers, voor zover burgers het voorwerp van de acties uitmaken, beperkt blijft.

De verwijzing door verzoekster naar het reisadvies de FOD Buitenlandse Zaken doet niet ter zake; dit reisadvies is bestemd voor reislustige Belgen en is niet te beschouwen als een richtlijn van de Belgische Regering voor de onafhankelijke diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is.

Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster werd opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens dit verhoor op 23 augustus 2012 in bijzijn van een advocaat, de kans kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

2.7. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE